

tiden at komme ud derover. — Dernæſt kommer der en lille Paſſus nede i Slutningen af Adreſſen paa første Side, hvori det hedder, at Landſtinget for Tiden maa anſe enhver Forhandling — nemlig om den midlertidige Finantslov — for haabløs. Det var jo, ſom det hedder i Adreſſen, en Beſlutning, ſom blev tagen i Fjor her i Thinget, at man ikke oftere vilde vedtage en midlertidig Finantslov. Der er her ſagt, at man ikke vilde gaa ind paa en ſaadan i Mar, men, ſom jeg nævnte, er dog et Forſlag om en midlertidig Finantslov fornylig vedtaget ved tre Behandlinger her i Thinget. Naar det imidlertid ſiges, at Landſtinget for Tiden anſer den forſatte Forhandling om den midlertidige Finantslov for haabløs, ligger dog deri, ſynes mig, at Muligheden af i det ſidſte Dieblit at kunne gaa ind paa en midlertidig Finantslov ikke er ganſke afſaaet. Om dette har været de ærde Adreſſeforfatteres Tanke, ſkal jeg ſelvfølgelig lade være uſagt, men det Indryk har imidlertid paatrængt ſig mig, at der er forbeholdt en ſaadan Mulighed. — Endvidere findes der i ſidſte Stykke paa Adreſſens anden Side den Udtaaleſe, at den Strid, ſom er opkommet mellem Folkethinget paa den ene Side og Regjeringen med Landſtinget paa den anden Side, ikke er ny, men 12 Aar gammel. Ja, desværre, det er vi viſtnok Alle enige om, at det er allerede nu en altfor gammel Strid. Det hedder videre: „Dens Udſpring er Folkethingets af Grundloven ujemlede, med vort Lokammerſyſtem uforenelige Paafand, at Miniſteriet altid ſkal være i Overensſtemme med det af den almindelig Valgret udgaaede Thing.“ Det kan være muligt, at Folkethinget tidligere har gjort denne Opfattelſe gjældende, men efter hvad jeg kan ſjømme, jævnes en ſaadan Paafand dog i den af Folkethinget vedtagne Adreſſe. Deri hedder det viſtnok kun i al ſin Almindelighed, at det er Folkethingets Ønſke, at Hans Majestæt Kongen vil udnævne ſine Raadgivere ſaaledes, at de kunne forhandle med begge Rigsdagens Afdelinger, og om det ſaa behøves, at de udelukkende ſkulle være i Overensſtemme med Folkethingets Flertal, vil jeg henſtille. Det er ſagt ſaa ofte, og jeg indrømmer, det har ſin Berettigelſe, at vor Forfatning er bygget paa gjensidig Overenskomſt, men jeg er endnu i dette Dieblit i Stand til at tro, at uagtet Folkethingets Flertal har anſet det for umuligt at ſamarbejde med Hans Majestæt Kongens nuværende Raadgivere, vil det derfor ikke være uſandſynligt, at den allerede nævnte tolv Aar gamle Strid ogſaa kan have haft den Virkning, at man maatte nu, noget belært af tid-

ligere Erfaringer, kan ſaa ſaa Meget af paa det, man hidtil har været tilbøielig til at ønſke ſom det Bedſte, at en Forhandling i Nutiden kan og vil blive mulig, naar man ſaar Mænd, ſom ikke har haft direkte Andel i Fortidens Stridigheder og navnlig ikke har haft Andel i Tilblivelsen af det efter Folkethingets Flertals og ogſaa efter min Formening uheldige og ſkjæbnesvangre Skridt, Udſtedelſen af den proviſoriſke Finantslov i 1877. Skulde det ikke kunne lykkes at faa en ſaadan Forhandling, nu ja, ſaa er der dog ikke mere ſpildt derved end Forſøget, ſaa har man gjort det Forſøg, men det, ſom jeg, og jeg tror Mange med mig, hævde ſom det Rigtige, er, at alle de Midler, Grundloven anviſer til Løsningen af den ſtaaende Strid, bør anvendes, inden man opgiver Haabet om et taaleligt Reſultat, og det er i ethvert Tilfælde min beſtemte Formening, at alle grundlovmæssige Midler bør anvendes, inden man kaſter Landet ud i Tilſtand, ſom maa betegnes ſom liggende udenfor Grundloven. — Det hedder i Slutningen af ſamme Stykke i Adreſſen, ſom jeg før nævnte, at det vilde være en ſtor Illuſion, hvis man troede, at en frugtbar, heldbringende Virkſomhed vilde være mulig, ſaa længe Folkethinhets Flertal faſtholder den ovennævnte Paafand. Jeg har nævnt, at denne Paafand ſynes mig ikke at fremtræde i den ſidſt vedtagne Adreſſe, og hvad angaar den ſtor Illuſion, ja, ſaa er det godt muligt, at de Forbentninger, man kunde nære til en anden Regjering, ikke juſt vilde blive overtruſne, men det er min Betragtning, at der er en ikke ringe Mulighed for, at en frugtbringende, heldbringende Virkſomhed kan komme til Stede, netop fordi man nu, og jeg tror, jeg tør ſige fra alle Sider, i Virkeligheden længes efter at komme ud af det altfor længe beſtaaende politiſke Uføre. — Saa kommer Adreſſens ſidſte Stykke, der begynder ſaaledes: „Tiden er alvorlig“. Ja, det er meget ſandt, det tror jeg, at alle Parter føle, og jeg for min Del vil tilføie, at jeg betragter det ikke blot ſom en alvorlig Tid, men ſom en Tid, hvor alle Parter ſkulle betænke ſig mindſt to Gange, ſom det hedder, inden man gaar til Skridt, hvorom dog, Alt vel beſet, Ingen rigtig veed, hvor de ende. Det hedder videre i Adreſſeforſlaget: „Vilde Drømme om en umulig jordift Lyſſalighed, foſtrede i uklare Hjerner, udbredte ved megen letfærdig Skrift og Tale, gjære overalt i Samfundenes Skjød og true deres Beſtaaen. For vort lille Fædreland er denne Fare dog viſtnok kun ringe“. Hvad det angaar, at ſaakaldte vilde Drømme om en umulig jordift Lyſſalighed gjære rundt omkring os, kan det